

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Ion Guzun, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Cahul din 21 ianuarie 2021 și deciziei Curții de Apel Cahul din 27 mai 2021, declarat de avocatul Vitali Covaliov, în numele inculpatului

Tașci Vadim XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 16.07.2019 – 21.01.2021,
instanța de apel: 15.03.2021 – 27.05.2021,
instanța de recurs: 30.07.2021 – 01.10.2021.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătorei Cahul din 21 ianuarie 2021, Tașci Vadim a fost condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal la 3 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

2. Instanța de fond a constatat că la 04 septembrie 2016, seara, ora concretă nefiind stabilită, inculpatul Tașci V., știind cu certitudine că XXXXXX, a.n. XXXXXX, fiind o persoană care nu a atins vârsta de 16 ani, aflându-se cu aceasta, la marginea XXXXXX XXXXXX, XXXXXX, în automobilul „Dacia”, numărul de înregistrare nefiind stabilit, cu scopul satisfacerii poftelor sale sexuale, i-a propus lui XXXXXX să întrețină cu el un raport sexual și, obținând acordul ei, a întreținut cu aceasta un raport sexual în mod natural.

Instanța a reținut că, potrivit art. 321 Cod de procedură penală, examinarea cauzei a avut loc în lipsa inculpatului, or, acesta s-a eschivat de prezentarea în ședințele

de judecată din 04.06.2020 și 03.07.2020, iar prin încheierea din 03.07.2020 a fost anunțat în căutare.

Fiind audiat în calitate de învinuit, Tașci V. a declarat că partea vătămată îi acorda semne de atenție, se rușina, glumea, iar el nu reacționa deoarece nu era interesat de ea, cunoștea că aceasta nu are 16 ani împliniți, fiind de o vârstă cu sora lui vitregă. Nu a întreținut niciodată raporturi sexuale cu partea vătămată.

Cu toate că inculpatul nu a recunoscut vina, aceasta a fost demonstrată pe deplin prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată XXXXXX a declarat că a început să comunice cu inculpatul, iar când mergea la prietena sa XXXXXX, uneori se întâlnea și cu inculpatul. Cunoștea vârsta inculpatului, acesta avea 23 ani, iar ea, la acel moment, avea 15 ani. A întreținut un raport sexual cu inculpatul. La 04.06.2016, a ieșit cu XXXXXX la magazin, s-au întâlnit cu inculpatul, apoi acesta urma să o ducă acasă. S-au deplasat cu automobilul în afara localității, unde au întreținut un raport sexual benevol. Peste un timp, împreună cu XXXXXX au plecat de acasă, deoarece aceasta avea probleme cu părinții. A fost stabilit că a întreținut un raport sexual, după ce a fugit de acasă și a fost supusă examinării medicale.

Martorul XXXXXX, mama părții vătămate, a comunicat că în septembrie 2016, fiica ei a plecat de acasă și a fost găsită peste 2-3 zile. După ce a fost examinată de medic, fiica i-a spus că a întreținut un raport sexual, însă nu-și amintește dacă i-a spus când a avut loc raportul sexual și nu i-a spus cu cine. A participat la audierea părții vătămate, în cadrul căreia aceasta a declarat că a întreținut raportul sexual cu Tașci V. Fiica i-a spus că îi plăcea inculpatul, iar raportul sexual a fost benevol și că a avut relații sexuale cu acesta pentru prima dată. În acea perioadă, fiica ei era în relații de prietenie cu XXXXXX

Martorul XXXXXX a indicat că, în prezența ei, inculpatul a întrebat partea vătămată ce vârstă are și aceasta i-a spus că are 15 ani. Cunoștea de la partea vătămată că aceasta a întreținut un raport sexual cu inculpatul, i-a spus că el a condus-o acasă și a avut loc un raport sexual în automobil. În acea perioadă inculpatul avea în posesie două automobile de model „Dacia”, una de culoare albastră și una – albă. În luna august 2016, partea vătămată venea în ospeție, iar după acest caz, nu au mai comunicat. A discutat cu inculpatul și el a rugat-o să spună că nu cunoaște nimic, că nu cunoaște în ce relații era el cu partea vătămată, iar despre raportul sexual să nu spună nimic.

Vinovăția inculpatului este confirmată și prin probele scrise, anexate la materialele cauzei, inclusiv:

raportul de expertiză judiciară nr. 49/D din 20.07.2017, potrivit cărui la nivelul himenului s-au depistat rupturi himenale vechi, vechimea cărora cu certitudine este imposibil de apreciat, dar este nu mai puțin de 8-14 zile de la momentul examinării;

copia certificatului de naștere seria NA-VI nr. 0482744, pe numele XXXXXX;

extrasul din certificatul de înmatriculare a unității de transport nr. 520919698 din 15.11.2026, conform căruia proprietarul automobilului de model „Dacia Logan” de culoare albă, este Tașci L., mama lui Tașci V.;

extrasul din certificatul de înmatriculare a unității de transport nr. 520919974 din 15.11.2026, conform cărui proprietarul automobilului „Dacia Logan”, de culoare albastră, este Tașci L., mama lui Tașci V.;

procesul-verbal de confruntare din 19.07.2019 dintre partea vătămată XXXXXX și învinutul Tașci V., potrivit cărui partea vătămată și-a menținut declarațiile că în septembrie 2016 a întreținut relații sexuale cu inculpatul, care, având acordul ei, a întreținut cu ea un raport sexual în automobilul „Dacia”;

materialele de procedură penală R-1 nr. 453 din 15.09.2016, din care rezultă că XXXXXX era în relații de prietenie cu XXXXXX și, împreună cu aceasta, în septembrie 2016, au fugit de acasă. La întrebarea despre viața sexuală a comunicat că a întreținut un raport sexual cu un tânăr care, după descriere, se aseamănă cu Tașci V.

Or, declarațiile inculpatului că nu s-a întâlnit și nu a curtat partea vătămată contravin declarațiilor ultimei și ale martorului XXXXXX

Negarea faptului de către inculpat că a avut relații sexuale cu partea vătămată a fost combătută prin depozițiile acesteia care, în cadrul urmăririi penale și în instanța de judecată, a confirmat că a întreținut un raport sexual benevol cu Tașci V. la 04.09.2016. Mai mult, partea vătămată a făcut aceleași declarații și la efectuarea confruntării la urmărirea penală.

Indirect, declarațiile părții vătămate în această parte au fost confirmate și prin depozițiile martorului XXXXXX, că mama ei era în relații de concubinaj cu tatăl inculpatului și că a locuit împreună cu inculpatul o perioadă, într-o casă. În anul 2016, inculpatul o curta pe XXXXXX, cu care ea învăța în aceeași clasă. În septembrie 2016, partea vătămată i-a spus că a întreținut, în mașină, un raport sexual benevol cu inculpatul.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, ca raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75-78 Cod penal, că inculpatul a comis cu intenție o infracțiune gravă, se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost condamnat, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, precum și de poziția părții vătămate care a fost împotriva tragerii la răspundere a inculpatului, că de la momentul săvârșirii infracțiunii au trecut mai mult de 4 ani, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă prin stabilirea unei pedepse cu închisoarea minimă, cu suspendarea condiționată a executării ei, în temeiul art. 90 Cod penal.

3. Avocatul Nicolai Carafizi a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a invocat că vinovăția inculpatului nu a fost demonstrată, iar învinuirea este fondată doar declarațiile părții vătămate și ale martorului XXXXXX, raportul de constatare medico-legală nr. 806 din 11.10.2016 și raportul de expertiză judiciară nr. 49/D din 20.07.2017.

Însă, au fost omise divergențele dintre declarațiile părții vătămate și ale martorului XXXXXX, iar faptul că inculpatul a săvârșit raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, nu a fost demonstrat.

Mai mult, inculpatul anterior nu a fost condamnat, este căsătorit și se caracterizează pozitiv.

3.1. Avocatul Vitali Covaliov a declarat apel suplimentar, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Apelantul a indicat că nu există nicio probă directă, pertinentă și concludentă care ar conduce cel puțin la o careva bănuială rezonabilă în privința lui Tașci V., urmare a careva acțiuni ilegale, fapt ce nu a fost menționat prin careva declarații din materialele cauzei și confirmate cu alte acte sau probe suplimentare, drept urmare, nu poate fi interpretată ca infracțiune fapta săvârșită de către acesta.

Or, în acțiunile inculpatului nu este prezent niciun element al componenței de infracțiune, în special, nu se regăsește nici o acțiune întreprinsă de dânsul, prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal.

Deoarece inculpatul este învinuit de comiterea unei infracțiuni, însă în materialele cauzei penale nu se regăsește nicio probă pertinentă și concludentă care ar dovedi vina acestuia în săvârșirea infracțiunii incriminate, urma a fi emisă o sentință de achitare, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 27 mai 2021, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept și just a conchis că fapta penală reținută în culpa inculpatului din 04.09.2019, a avut loc și a fost săvârșită de către acesta, iar acțiunile lui corect au fost încadrate în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, ca raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

Cu toate că inculpatul neagă că ar fi întreținut un raport sexual cu partea vătămată și că ar fi avut vreo legătură cu aceasta, că la dosar nu există nicio probă care ar demonstra vinovăția sa de săvârșirea infracțiunii imputate, iar raportul de expertiză ar demonstra nevinovăția sa, se atestă că, potrivit raportului de constatare medico-legală nr. 806 din 31.10. 2016, început la 11.10.2016, în urma examinării medico-legale a minorei XXXXXX s-a constatat că, la nivelul himenului s-au depistat rupturi himenale vechi, vechimea cărora cu certitudine este imposibil de apreciat, dar este nu mai puțin de 8-14 zile de la momentul examinării. Careva leziuni corporale pe corp, organe genitale, cavitatea bucală și anus nu au fost depistate. Conform indicilor antropometrice, dezvoltării caracterelor sexuale secundare, minora este aptă de a coabita. Careva documente medicale despre control ginecologic nu a fost prezentate. Pentru stabilirea prezenței sau absenței sarcinii este necesar de trecut un control ginecologic, teste specifice sarcinii etc.

Acest raport coroborează cu materialele cauzei, inclusiv cu declarațiile părții vătămate și cele menționate în cadrul confruntării dintre aceasta și inculpat, în care a declarat că Tașci V. venea după dânsa cu mașina, dar nu lângă casă, deoarece familia ei nu știa că iese cu dânsul. Nu a mers cu el în baruri și nimeni nu i-a văzut împreună. Cu inculpatul a întreținut un raport sexual benevol la 04.09.2016, în mașină și nu are careva pretenții față de acesta. El nu a bătut-o, nu a amenințat-o, s-a întâmplat tot de la sine, cu el s-a întâmplat pentru prima dată și el știa că ea are 15 ani. Despre aceasta nu a povestit nimănui în afară de prietena ei XXXXXX , iar a doua zi s-a certat cu mama sa și a hotărât să plece de acasă pentru a-și pedepsi părinții, iar XXXXXX a mers cu ea pentru a o susține. După aceasta nu a mai avut raporturi sexuale cu inculpatul sau cu altcineva, iar peste 2-3 săptămâni a fost supusă expertizei și până atunci ginecologul nu a consultat-o. Prietena sa XXXXXX este născută pe data de XXXXXX , iar ea pe XXXXXX. XXXXXX este puțin mai înaltă, dar prietena ei a început mai târziu să frecventeze școala și majoritatea colegilor de clasă aveau 15 ani.

Deci, XXXXXX a confirmat că raportul sexual a avut loc la 04.09.2016, iar a doua zi s-a certat cu părinții, din alte motive, și a fugit de acasă, iar medicul legist a examinat-o abia după 2-3 săptămâni de la momentul când a avut loc raportul sexual.

Astfel, din raportul de expertiză rezultă că partea vătămată a fost examinată la 11.10.2016, fiind stabilit că vechimea rupturilor himenale cu certitudine este imposibil de apreciat, dar este nu mai puțin de 8-14 zile de la momentul examinării, deci, vechimea rupturilor himenale era din septembrie 2016, din raportul menționat rezultând că vechimea rupturilor indicate sunt mai vechi de data de 28.09.2016, circumstanță ce confirmă învinuirea că fapta a fost săvârșită la 04.09.2016, iar cele invocate de apărare contravin materialelor cauzei.

Afirmațiile apărării că fapta nu a avut loc sunt combătute prin declarațiile părții vătămate, în coroborare între ele, și completate prin raportul de constatare medico-legală nr. 806 din 31.10.2016, care confirmă integral învinuirea înaintată.

Mai mult, în cadrul confruntării între inculpat și partea vătămată, XXXXXX a menționat că Tașci V. venea la dansa cu mașina de model „Dacia” de culoare albastră, iar el nu a negat că are așa mașină.

Or, partea vătămată, amănunțit, a relatat cele întâmplate, iar declarațiile ei coroborează cu materialele cauzei penale, inclusiv raportul de expertiză, declarațiile mamei părții vătămate, cât și cele expuse de prietena părții vătămate, care este și sora vitregă a inculpatului.

Instanța de fond corect a apreciat ca fiind neveridică versiunea inculpatului, acesta prezentându-și poziția de apărare, care însă, este în contradicție cu declarațiile părții vătămate și ale martorilor, inclusiv cu raportul de constatare medico-legală nr. 806, în urma examinării cauzei fiind elucidate circumstanțele cauzei și just fiind stabilit că acțiunile inculpatului au fost îndreptate spre săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal.

Împrejurările stabilite denotă netemeinicia argumentelor avocatului Nicolai Carafizi, or, materialele cauzei penale denotă contrariul și demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei imputate.

Totodată, în apelul avocatului Vitali Covaliov sunt indicate argumente generale și nu este clar în baza la ce își formulează concluziile, fiind doar argumente nefondate pe careva probe.

Prin urmare, circumstanțele stabilite confirmă săvârșirea infracțiunii incriminate de către inculpat, iar instanța de fond just a conchis că nerecunoașterea faptei comise de către acesta, este drept o metodă de apărare și o încercare de a se eschiva de răspunderea penală, acestea fiind combătute prin probele administrate.

Mai mult, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea depozițiilor părții vătămate nu s-au constatat, acestea fiind consecutive, clare și coerente, în coroborare între ele, inclusiv cu alte acte din dosar.

Deci, prima instanță corect a conchis că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, fiind demonstrat faptul întreținerii raportului sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani, împrejurări în care urmează a fi respinse argumentele apărării că el nu ar fi săvârșit nimic și că nu ar fi avut nici o legătură cu partea vătămată, fiind demonstrat că anume inculpatul a comis faptele imputate și, chiar dacă partea vătămată nu are careva

pretenții față de el, această circumstanță nu-l eliberează de răspundere pentru săvârșirea infracțiunii comise.

Totodată, la stabilirea pedepsei, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75-77 Cod penal, ținând cont și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de lipsa circumstanțelor cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de persoana celui vinovat, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia.

5. Avocatul Vitali Covaliov a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Recurentul a invocat că nu există nicio probă directă, pertinentă și concludentă care ar conduce cel puțin la o careva bănuială rezonabilă în privința lui Tașci V., urmare a careva acțiuni ilegale, fapt ce nu a fost menționat prin careva declarații din materialele cauzei și confirmate cu alte acte sau probe suplimentare, drept urmare, nu poate fi interpretată ca infracțiune fapta săvârșită de către acesta.

Or, în acțiunile inculpatului nu este prezent niciun element al componenței de infracțiune, în special, nu se regăsește nici o acțiune întreprinsă de dânsul, prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal

Mai mult, împrejurările și circumstanțele menționate în ordonanța de învinuire nu se regăsesc în suportul probatoriu, deoarece inculpatul nu a întreprins nicio acțiune ilegală și faptele invocate nu au avut loc în realitate.

Inculpatul este învinuit de comiterea unei infracțiuni, însă la materialele cauzei penale nu se regăsește nicio probă pertinentă și concludentă care ar dovedi vina acestuia în săvârșirea infracțiunii incriminate, iar ***instanța de fond corect a emis o sentință de achitare, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.***

Astfel, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile de drept și esența că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate XXXXXX, ale martorilor XXXXXX XXXXXX, XXXXXX și XXXXXX, raportul de expertiză judiciară nr. 49/D din 20.07.2017, extrasul din certificatul de înmatriculare a unității de transport nr. 520919698 din

15.11.2026, procesul-verbal de confruntare din 19.07.2019 dintre partea vătămată și învinuit, materialele de procedură penală R-1 nr. 453 din 15.09.2016, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 174 alin. (1) Cod penal, ca raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Deci, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul declarat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Este de reținut și că motivele invocate în recursul ordinar că: „...*instanța de fond corect a emis o sentință de achitare, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii...*” sunt absolut nefondate, ori, sunt improprii cazului de pe rol, în privința inculpatului fiind pronunțată o sentință de condamnare.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestată conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vitali Covaliov, împotriva sentinței Judecătoriei Cahul din 21 ianuarie 2021 și deciziei Curții de Apel Cahul din 27 mai 2021, în privința inculpatului Tașci Vadim XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 15 octombrie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Guzun

Victor Boico